

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 04, 2013

Nummer 4, 2013

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBROE:2012:BY8085](#) 21-12-2012

Beesel

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ1261](#) 13-02-2013

GS Zuid-Holland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ1289](#) 13-02-2013

Leiderdorp/bestemmingsplan 'Nieuw Centrum'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ0752](#) 06-02-2013

Leidschendam-Voorburg/ontheffing en bouwvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ0795](#) 06-02-2013

Súdwest-Fryslân, bestemmingsplan 'Bestemmingsplan Voltastraat 5'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ0717](#) 06-02-2013

Breda/bestemmingsplan 'Brabantpark'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BZ0764](#) 06-02-2013

GS Zuid-Holland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BY9239](#) 23-01-2013

Zuid-Holland/inpassingsplan 'Extra Gouwekruising'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BY9254](#) 23-01-2013

Reimerswaal

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:BY7573](#) 02-01-2013

Milieudienst IJmond

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Waterschap Peel en Maasvallei

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

- onbekend -

Bodegraven-Reeuwijk/bestemmingsplan 'De Wijde Wiericke'

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

- onbekend -

Aa en Hunze

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

- onbekend -

Graft-De Rijp/bestemmingsplan 'Partiële bestemmingsplanherziening Oostgraftdijk-
Locatie Stoop'

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

- onbekend -

Steenbergen/Ontheffing en bouwvergunning

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

GS Zuid-Holland

De curatoren zijn verantwoordelijk voor de naleving van de voor de inrichting geldende milieuvergunning, maar hoeven geen zorg te dragen voor uitvoering van een niet aan hen, maar aan de gefailleerde opgelegde last onder dwangsom

Casus

Lasten onder dwangsom wegens het overtreden van de voorschriften van de milieuvergunning. De eerste last onder dwangsom is gericht aan het bedrijf en de daaropvolgende lasten onder dwangsom zijn gericht aan de curatoren omdat het bedrijf tussentijds failliet is verklaard. In beroep betwisten de curatoren dat zij verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor naleving van de milieuwetgeving en de uitvoering van de daarop betrekking hebbende lasten onder dwangsom.

Rechtsvraag

In hoeverre zijn curatoren verantwoordelijk voor de naleving van de milieuwetgeving?

Uitspraak

Er dient onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de verantwoordelijkheid van de curatoren voor naleving van de milieuwetgeving, en anderzijds de gevolgen voor de curatoren van een aan de gefailleerde (rechts)persoon opgelegde last onder dwangsom. Wanneer een inrichting in de zin van de Wet milieubeheer onderdeel is van de failliete boedel is de curator uit hoofde van zijn bijzondere gezagsverhouding verantwoordelijk voor naleving van de voor die inrichting geldende milieuwetgeving. Dat brengt mee dat de curator vanaf het moment van faillietverklaring kan worden gelast om de op dat moment bestaande overtredingen van de milieuwetgeving te beëindigen of herhaling ervan te voorkomen. De curatoren hoeven echter geen zorg te dragen voor uitvoering van een niet aan hen, maar aan de gefailleerde opgelegde last. Dat betekent dat verweerder de curatoren ten onrechte verantwoordelijk heeft gehouden voor de uitvoering van de last onder dwangsom die vóór het faillissement aan het bedrijf is

opgelegd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-02-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ1261

Zaaknummer: 201104925/1/A4

Wetsartikelen: 5:32 Awb

RECHTSPRAAK

Leiderdorp/bestemmingsplan 'Nieuw Centrum'

Invloed bestuurlijke lus op duur redelijke termijn. Immateriële schade. Matiging schadebedrag vanwege gezamenlijk beroep

De in artikel 6 van het EVRM bedoelde termijn begint in een bestemmingsplanzaak die is voorbereid krachtens de Wro te lopen bij het instellen van beroep tegen het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan door betrokkenen. Een totale lengte van de procedure van ten hoogste twee jaar is redelijk in zaken waarin het geschil aanvangt met het instellen van beroep tegen een besluit in de zin van de Awb. De Afdeling heeft in een tussenuitspraak meerdere gebreken geconstateerd in het besluit en heeft daarop een bestuurlijke lus toegepast om de raad de gelegenheid te geven voornoemd besluit te herstellen. Als gevolg hiervan is de overschrijding van de redelijke termijn ontstaan. De Afdeling overweegt dat in een geval als dit, waarin als gevolg van het toepassen van een bestuurlijke lus om gebreken te herstellen in het besluit de redelijke termijn is overschreden, deze overschrijding volledig aan het bestuursorgaan moet worden toegerekend. Dat zou slechts anders zijn wanneer de Afdeling de redelijke behandelingsduur voor een beroep heeft overschreden. Dit is naar het oordeel van de Afdeling bij toepassing van een bestuurlijke lus niet het geval indien de Afdeling uitspraak doet binnen één jaar na ontvangst van de mededeling van de raad van de wijze waarop de in de tussenuitspraak geconstateerde gebreken zijn hersteld, met dien verstande dat binnen twee jaar tussenuitspraak is gedaan. Die behandelingsduur is in dit geval niet overschreden, nu binnen twee jaar de tussenuitspraak is gedaan en niet later dan één jaar na ontvangst van de mededeling van de raad van de wijze waarop de in de tussenuitspraak geconstateerde gebreken zijn hersteld een einduitspraak is gedaan.

Het bedrag aan schadevergoeding wordt gematigd vanwege de matigende invloed die het instellen van gezamenlijke beroepen in het voorliggende geval heeft gehad op de mate van stress, ongemak en onzekerheid die deze appellanten hebben ondervonden vanwege de te lang durende procedure. Door gezamenlijk beroepen in te stellen hebben zij de voor- en nadelen van het voeren van deze procedure kunnen delen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-02-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ1289

Zaaknummer: 201004275/1/R4

Wetsartikelen: 6 EVRM en 8:73 Awb

RECHTSPRAAK

GS Zuid-Holland

Ook bij toepassing van het bubble-concept dient de totale emissie te voldoen aan het prestatieniveau dat bij BBT hoort

Casus

Milieuvergunning voor een aardolieraffinaderij te Rotterdam. Appellante voert aan dat wat betreft de emissie van zwaveldioxide (SO₂) niet hoeft te worden voldaan aan het terugwinningsrendement dat door de NeR wordt vereist en daarmee niet wordt voldaan aan het vereiste dat de beste beschikbare technieken (BBT) worden toegepast. Verweerder stelt dat het feitelijke rendement overeenkomt met de prestatie die door de NeR wordt verlangd en ook bij voorschrift is vastgelegd, maar dat deze prestatie losstaat van het rendement waarmee mag worden gerekend bij toepassing van de SO₂-bubble, te weten een waarde in de BREF aardolieraffinaderijen die lager is dan het rendement waarvan de NeR uitgaat.

Rechtsvraag

Kan bij toepassing van het bubble-concept worden afgeweken van het vereiste dat BBT moeten worden toegepast?

Uitspraak

Door toepassing van het bubble-concept is interne saldering mogelijk, dat wil zeggen dat het mogelijk is om de emissies van installaties die minder goed presteren dan BBT te compenseren met emissies van installaties die beter presteren dan BBT. De toepassing van het bubble-concept mag echter niet leiden tot een hogere totale emissie dan mogelijk zou zijn indien alle installaties afzonderlijk worden genormeerd volgens het BBT-vereiste. De som van de met de toepassing van BBT overeenkomende SO₂-emissies van alle afzonderlijke onder de bubble gebrachte installaties is de bovengrens voor het SO₂-emissieplafond. Het college heeft dat niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-02-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ0764

Zaaknummer: 201005559/1/A4

Wetsartikelen: 8.11 lid 3 Wet milieubeheer (oud)

RECHTSPRAAK

Reimerswaal

Woning is na het aanbrengen van verbindingen met de inrichting nog steeds niet als bedrijfswoning aan te merken

Casus

Milieuvergunning voor een pluimveehouderij. Qua geurhinder is sprake van een overbelaste situatie. Appellant-vergunninghouder is van mening dat verweerder de bestaande rechten onjuist heeft berekend. Bovendien wijst hij erop dat een nabijgelegen woning wordt bewoond door zijn broer en deze woning ten onrechte niet als bedrijfswoning is aangemerkt. Weliswaar is indertijd door ABRvS geoordeeld dat de woning niet tot de inrichting behoort, maar sedertdien is door verbindingen met stalcomputers een zodanige verwevenheid met de inrichting ontstaan dat de woning alsnog als bedrijfswoning had moeten worden aangemerkt.

Rechtsvraag

Is de desbetreffende woning thans als bedrijfswoning aan te merken?

Uitspraak

Bij besluit van 4 mei 2011 heeft het college aan appellant a een revisievergunning als bedoeld in artikel 8.4 lid 1 van de Wet milieubeheer verleend voor een pluimveehouderij aan de [locatie a] te [plaats]. Appellant betoogt dat het college de woning aan de [locatie b], die wordt bewoond door de broer van appellant, ten onrechte niet als bedrijfswoning bij de inrichting heeft aangemerkt. Weliswaar heeft de Afdeling in de hiervoor genoemde uitspraak van 19 augustus 2009 geoordeeld dat die woning niet tot de inrichting behoort, maar nadien is er met name door verbindingen met stalcomputers, een zodanige verwevenheid met de inrichting ontstaan, dat de woning alsnog als bedrijfswoning had moeten worden aangemerkt. Appellant verwijst daarbij naar de uitspraak van de Afdeling van 16 september 2009 in zaaknr. 200900794/1/M.

In de genoemde uitspraak van 19 augustus 2009 heeft de Afdeling geoordeeld dat de woning niet als bedrijfswoning bij de inrichting kan worden aangemerkt omdat deze niet als zodanig

is aangevraagd, buiten de grenzen van de inrichting ligt en zowel feitelijk als planologisch gezien als bedrijfswoning tot de inrichting van de broer van appellant behoort. Deze omstandigheden zijn ten tijde van het nemen van het bestreden besluit niet gewijzigd. In zoverre bestaat geen aanleiding voor een andersluidend oordeel. De omstandigheid dat er verbindingen met stalcomputers bestaan, waardoor het bedrijfsproces kan worden bijgestuurd, leidt niet tot het oordeel dat de woning alsnog moet worden aangemerkt als een tot de inrichting van appellant behorende bedrijfswoning. Hiervoor is deze omstandigheid immers niet doorslaggevend. De verwijzing naar de uitspraak van 16 september 2009 maakt dit niet anders, nu het in die zaak ging om een ander en niet vergelijkbaar geval, namelijk een melding op grond van het Besluit algemene regels voor inrichtingen milieubeheer van twee windturbines, die mede is ondertekend door de bewoners van de woningen die tot de inrichting konden worden gerekend. De beroepsgrond faalt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-01-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BY9254

Zaaknummer: 201106656/1/A4

Wetsartikelen: 1.1 lid 4 Wet milieubeheer en Wet geurhinder en veehouderij

RECHTSPRAAK

Milieudienst IJmond

Het houden van twaalf paarden is een vergunningplichtige inrichting

Casus

Weigering om een milieuvergunning te verlenen voor het houden van twaalf paarden. Appellant betwist dat voor het houden van twaalf paarden een vergunning krachtens de Wet milieubeheer (WMB) is vereist. Daarbij voert hij aan dat er geen sprake is van een inrichting in de zin van de WMB omdat de paarden hobbymatig worden gehouden.

Rechtsvraag

Is sprake van een inrichting in de zin van de WMB?

Uitspraak

Onder inrichting wordt verstaan: elke door de mens bedrijfsmatig of in een omvang alsof zij bedrijfsmatig was, ondernomen bedrijvigheid die binnen een zekere begrenzing pleegt te worden verricht. Niet is gebleken van een op winst gerichte bedrijfsmatige exploitatie of van bedrijfsmatige commerciële activiteiten. Het houden van de paarden valt dus niet aan te merken als een bedrijfsmatige activiteit. Gelet op het aantal paarden dat wordt gehouden, de wijze waarop deze zijn gehuisvest, de bedrijvigheden die daarmee worden verricht en de omstandigheid dat een zekere continuïteit bestaat wat betreft het houden van paarden is sprake van een omvang alsof zij een bedrijfsmatig te ondernemen bedrijvigheid is. Nu deze bedrijvigheid binnen een zekere begrenzing wordt verricht, is terecht geoordeeld dat het hier gaat om een inrichting in de zin van de WMB.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 02-01-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BY7573

Zaaknummer: 201111334/1/A4

Wetsartikelen: 1.1 lid 1 Wet milieubeheer

RECHTSPRAAK

Beesel

Schadevergoeding aan zowel eiser als exploitant wegens overschrijding redelijke procestermijn

Casus

Afwijzing verzoek van eisers om handhavend op te treden tegen een horeca-inrichting wegens overtreding van de geluidsvoorschriften van het Activiteitenbesluit. Na vernietiging van dit besluit door ABRvS heeft verweerder bij een nieuw besluit het bezwaar van eisers alsnog gegrond verklaard en de exploitant van de horeca-inrichting mededeling gedaan van het voornemen tot het opleggen van een last onder dwangsom. Eisers menen dat het besluit neerkomt op het (opnieuw) geven van een waarschuwing. Tevens verzoeken eisers de rechtbank om hen een schadevergoeding toe te kennen.

Rechtsvragen

Heeft verweerder een correcte uitvoering gegeven aan de uitspraak van ABRvS? Komt eisers een schadevergoeding toe?

Uitspraak

Door het uitvoeren van de last onder dwangsom te laten afhangen van het (opnieuw) constateren van een overtreding heeft verweerder geen correcte uitvoering gegeven aan de uitspraak van ABRvS en niet gehandeld conform zijn eigen handhavingsbeleid. Het voornemen tot het opleggen van een last onder dwangsom komt in wezen neer op het geven van een (nieuwe) waarschuwing. Het besluit dient te worden vernietigd. Gelet op de constante resultaten van de gedurende een periode van enkele jaren herhaalde geluidcontrolemetingen is het aannemelijk dat de geluidnormen niet meer worden overtreden, zodat thans geen basis meer aanwezig is voor het nemen van een handhavingsbesluit. Daarom kunnen de rechtsgevolgen van het besluit in stand blijven.

Aan eisers wordt een schadevergoeding toegekend vanwege het overschrijden van de redelijke procestermijn als bedoeld in artikel 6 EVRM. Nu is gebleken dat de exploitant van de horeca-

inrichting dezelfde spanning en frustratie heeft ondergaan door de duur van de procedure wordt hem dezelfde schadevergoeding toegekend.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 21-12-2012

ECLI: ECLI:NL:RBROE:2012:BY8085

Zaaknummer: AWB 11 / 1809

Wetsartikelen: 6 EVRM, 7:11 Awb, 8:72 Awb en 8:73 Awb

RECHTSPRAAK

Bodegraven-Reeuwijk/bestemmingsplan 'De Wijde Wiericke'

Bovenplanse kosten. Vereiste van structuurvisie

Het is in strijd met artikel 6.13 lid 7 van de Wro om bovenplanse kosten in de vorm van fondsbijdragen in de exploitatieopzet op te nemen voor locaties waarvoor geen structuurvisie is vastgesteld.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Waterschap Peel en Maasvallei

Dat de illegale lozing waartegen is opgetreden geen gevaar voor mens en milieu oplevert, is geen criterium dat bij de beoordeling wordt betrokken

Casus

Bestuursdwang wegens het zonder vergunning lozen van bedrijfsafvalwater op het oppervlaktewater. Het beroep van appellante tegen dit besluit is door de rechtbank Roermond ongegrond verklaard. In hoger beroep betoogt appellante dat handhavend optreden in dit geval onevenredig is omdat het geloosde afvalwater geen gevaar voor mens en milieu heeft opgeleverd.

Rechtsvraag

Is het ontbreken van gevaar voor mens en milieu een criterium waarmee rekening moet worden gehouden?

Uitspraak

De Wvo noch de Waterwet vereist dat het brengen van het afvalwater in het oppervlaktewaterlichaam gevaar voor mens en milieu oplevert. Het lozen van afvalwater zonder een daartoe vereiste vergunning is op zichzelf geen overtreding van geringe aard en ernst, zodat de rechtbank terecht geen grond heeft gezien voor het oordeel dat handhavend optreden in dit geval onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Aa en Hunze

Afstand tussen kampeerterrein en paardenfokkerij. Uitleg begrip geurgevoelig object als bedoeld in Wgv. VNG-brochure. Uitvoerbaarheid. Ten onrechte niet bepaald dat bedrijfswoning pas mag worden gebouwd na realisatie kampeerterrein

De wetsgeschiedenis van de Wgv biedt geen uitsluitel over de uitleg van het begrip gebouw, zoals weergegeven in de begripsomschrijving van geurgevoelig object in die wet. De Afdeling ziet geen aanleiding het begrip gebouw in de zin van de Wgv anders uit te leggen dan op de wijze waarop de Afdeling het begrip gebouw in de zin van de Wonw reeds heeft uitgelegd. Anders dan is geoordeeld in onder meer de uitspraken van 1 september 2010 in zaaknr. 200909701/1/R1 en van 11 april 2012 in zaaknr. 201109676/1/A1, overweegt de Afdeling dat uit de wetsgeschiedenis en met name uit het aannemen van het amendement van Van der Vlies c.s., waarmee is besloten de term 'regelmatig' uit de begripsomschrijving van het begrip geurgevoelig object weg te laten, volgt dat de Wgv, gelet op de begripsomschrijving van een geurgevoelig object, alleen bescherming biedt aan personen tegen langdurige blootstelling aan geurhinder in gebouwen. Nu, zoals hiervoor is overwogen, aangenomen moet worden dat niet langdurig in de gebouwen zal worden verbleven, heeft de raad zich terecht op het standpunt gesteld dat het plan ook in zoverre niet voorziet in de realisatie van geurgevoelige objecten in de zin van de Wgv. Gelet op de omstandigheid dat de uitbreidingsmogelijkheden van de paardenfokkerij door de komst van de bedrijfswoning worden beperkt, valt niet uit te sluiten dat het bedrijf in zijn bedrijfsvoering en uitbreidingsmogelijkheden wordt beperkt. Nu echter niet is gebleken van concrete uitbreidingsplannen en een bedrijfsuitbreiding op het perceel voorts mogelijk is in andere richtingen dan in de richting van het plangebied, heeft de raad in redelijkheid meer gewicht kunnen toekennen aan de belangen die gemoeid zijn bij het realiseren van het kampeerterrein dan aan de belangen van de paardenfokkerij bij het behoud van zijn bestaande mogelijkheden.

In casu is niet uitgesloten dat de bedrijfswoning als burgerwoning in gebruik zal worden genomen. Gelet daarop heeft de raad naar het oordeel van de Afdeling een situatie met evidente handhavingsrisico's gecreëerd, nu hij niet heeft zeker gesteld dat met de realisatie

van het kampeerterrein is aangevangen alvorens tot de bouw van de bedrijfswoning kan worden overgegaan. Gelet op het voorgaande ziet de Afdeling aanleiding voor het oordeel dat de raad zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het plan strekt ten behoeve van een goede ruimtelijke ordening.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Breda/bestemmingsplan 'Brabantpark'

Hotel in nabijheid van LPG-station. Toepassing Bevi en Revi. Brochure op grond van Convenant LPG-autogas

Nu de doorzet van het LPG-tankstation blijkt de milieuvergunning niet meer dan 1000 m³ mag bedragen en het plan binnen een afstand van 110 m vanaf het LPG-vulpunt zowel kwetsbare als beperkt kwetsbare objecten mogelijk maakt, zijn de aanduiding 'vulpunt lpg' en de planregels niet in overeenstemming met artikel 2 lid 1 onder a Revi.

Weliswaar heeft het RIVM geadviseerd een aangepaste afstandstabel in de Revi op te nemen, maar ten tijde van het nemen van het bestreden besluit heeft een aanpassing van de Revi voor nieuwe situaties nog niet plaatsgevonden. Dat volgens de raad op grond van artikel 2 lid 5 Revi een kleinere afstand geldt is onjuist, nu dat artikel niet ziet op een aanpassing van de wettelijk vereiste afstanden van de Revi, maar ziet op de aanpassing van de inrichting binnen drie jaar, zodat alsnog aan de afstanden die zijn vermeld in bijlage 1, tabel 1 van de Revi kan worden voldaan.

De raad dient, gelet op artikel 13 lid 1 onder g, h en i van het Bevi in te gaan op vluchtmogelijkheden en op de mogelijkheden voor hulpverlening aan mogelijke slachtoffers. De enkele stelling dat het groepsrisico onder de oriëntatiewaarde blijft, is onvoldoende om het groepsrisico te kunnen verantwoorden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-02-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ0717

Zaaknummer: 201111603/1/R3

Wetsartikelen: 13 lid 1 onder g, h en i Bevi, 15 Bevi, 2 lid 1 onder a Revi en 2 lid 5 Revi

RECHTSPRAAK

Súdwest-Fryslân, bestemmingsplan 'Bestemmingsplan Voltastraat 5'

Procedureregeling in plan is in strijd met de Wabo. Begrip industrieterrein. Zonebeheersmodel

De procedure voor de afwijking van een bestemmingsplan via een omgevingsvergunning wijkt af van de in de Wabo beschreven procedure. De Wabo noch titel 4.1 voorziet in een regeling voor het ter inzage leggen van een ontwerpbesluit en het indienen van zienswijzen zoals neergelegd in de planregels. Gelet hierop is het plan in strijd met artikel 3.7 lid 1 Wabo.

Op 31 maart 2010 is de Crisis- en herstelwet (Chw) in werking getreden. Die wet voorziet onder meer in een wijziging van artikel 1 van de Wgh. Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Chw is met deze wijziging beoogd een ruimere uitleg van het begrip industrieterrein mogelijk te maken, in die zin dat ook gronden waarop geen zogenoemde grote lawaaimakers zijn toegestaan onderdeel kunnen uitmaken van een gezoneerd industrieterrein. In dat geval worden de aanwezige en eventuele nieuwe bedrijven op de desbetreffende gronden eveneens genormeerd door de geluidzonegrens van 50 dB(A) rond het industrieterrein.

Voor zover appellanten aanvoeren dat de raad miskent dat de toegestane geluidbelasting van 50 dB(A) op de zonegrens niet geldt voor bedrijven die vallen onder het Activiteitenbesluit milieubeheer, overweegt de Afdeling dat de raad heeft gesteld dat voor het industrieterrein zonebeheer wordt uitgevoerd met behulp van een zonebeheersmodel waarin alle inrichtingen als bedoeld in de Wet milieubeheer die op het industrieterrein zijn gelegen worden betrokken. Daarbij worden zowel vergunningplichtige als niet-vergunningplichtige inrichtingen betrokken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-02-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ0795

Zaaknummer: 201109693/1/R4

Wetsartikelen: 3.7 lid 1 Wabo en 1 Wgh

RECHTSPRAAK

Graft-De Rijp/bestemmingsplan 'Partiële bestemmingsplanherziening Oostgraftdijk-Locatie Stoop'

Strijd met provinciale verordening. Betekenis van ontheffing die verleend is op grond van de voorheen geldende verordening

Nu de gronden voor de vijftien voorziene woningen niet in bestaand bebouwd gebied liggen, is het plan in strijd met de provinciale verordening, zodat de raad diende te beschikken over een ontheffing van het college op grond van de verordening of diende aan te tonen dat een van de uitzonderingen van toepassing is. Vast staat dat een ontheffing van de verordening ten behoeve van het plan niet is aangevraagd en niet door het college is verleend. Er is geen spake van een uitzonderingssituatie. Aan de van de voorheen geldende verordening verleende ontheffing komt hier geen betekenis toe. Voor het verlenen van ontheffing van de huidige verordening gelden andere inhoudelijke en procedurele vereisten dan voor het verlenen van ontheffing van de voorheen geldende verordening. Dat een e-mail van een provincieambtenaar vermeldt dat de zaak wat de provincie betreft is afgedaan, maakt dit niet anders.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Leidschendam-Voorburg/ontheffing en bouwvergunning

Toepassing Invoeringswet Wabo. Bouwaanvraag voor invoering Wabo. Omgevingsvergunning voor wijziging van ondergeschikt belang. Verleende ontheffing voor inwerkingtreding Wabo

Nu echter ten tijde van de inwerkingtreding van de Wabo de aanvraag voor de ondergeschikte wijzigingen nog niet was ingediend, brengt een redelijke uitleg van het door de wetgever gekozen overgangsrecht mee dat de bij besluit van 1 maart 2011 verleende ontheffing in dit geval wordt gelijkgesteld met een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.5 van de Wabo voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1 lid 1 onder c van de Wabo. Het college heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het bij de verlening van de omgevingsvergunning gebruik kon maken van de eerder verleende ontheffing krachtens de Wro.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-02-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BZ0752

Zaaknummer: 201113059/1/A1

Wetsartikelen: 3.23 lid 1 Wro, 1.1 Wabo, 2.1 lid 1 onder c Wabo, 2.5 Wabo, 2.12 lid 1 onder a Wabo, 4.1.1 lid 1 aanhef en onder e Bor, 4 aanhef en lid 4 Bijlage II Bor, 1.2 lid 1 en 2 aanhef en onder a Invoeringswet Wabo, 1.5 lid 1 en 2 Invoeringswet Wabo, 6:18 lid 1 Awb, 6:19 lid 1 Awb, 6:24 Awb en 40 Wonw

RECHTSPRAAK

Zuid-Holland/inpassingsplan 'Extra Gouwekruising'

Ten onrechte is in casu niet de plaatsing en instandhouding van een geluidscherm geregeld

Provinciale staten achten de geluidsbelasting planologisch aanvaardbaar omdat een geluidscherm zal worden geplaatst. Het plaatsen van een dergelijk scherm is gelet op de aan het tracé toegekende bestemming 'Verkeer' in samenhang gezien met artikel 3 lid 3.1 aanhef en onder e van de planregels toegestaan, maar niet verplicht gesteld. Een waarborg dat het scherm zal worden geplaatst, kan niet worden geacht te zijn gelegen in het besluit tot vaststelling van een hogere grenswaarde voor de woning van appellant. Plaatsing van een geluidscherm wordt in een bijlage bij dit besluit weliswaar genoemd als een van de maatregelen die zullen worden genomen om de geluidbelasting te verminderen tot de vastgestelde hogere grenswaarde, maar plaatsing van dit geluidscherm overeenkomstig dit besluit kan bestuursrechtelijk niet worden afgedwongen. Onder voornoemde omstandigheden bestaat aanleiding voor het oordeel dat provinciale staten de plaatsing en instandhouding van bedoeld geluidscherm ten onrechte niet in het plan hebben geregeld.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-01-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:BY9239

Zaaknummer: 201200341/1/T1/R4

RECHTSPRAAK

Steenbergen/Ontheffing en bouwvergunning

Geen beschermende werking bouwovergangsrecht in geval van bouwvergunning die is aangehouden

De rechtbank heeft terecht overwogen dat het overgangsrecht in casu niet op het bouwplan van toepassing is. Het in dat artikel opgenomen zinsdeel 'kunnen worden gebouwd' ziet op de situatie waarin ten tijde van de terinzagelegging van het ontwerpbestemmingsplan ten behoeve van een bouwvergunningplichtig bouwwerk reeds een bouwvergunning is verleend, omdat deze bouwwerken uitsluitend met een bouwvergunning legaal kunnen worden gerealiseerd. De uitspraak van de Afdeling van 24 december 2002 in zaaknr. 200203082/1 leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat op dat geschil een andere overgangsbepaling van toepassing is. De omstandigheid dat ten aanzien van de aanvraag om bouwvergunning een aanhoudingsplicht gold nu de benodigde milieuvergunning ontbrak, leidt niet tot een andere uitleg van het overgangsrecht.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: